We (Ria, Gerard en Peter) vertrekken op maandag, 14 januari 2008, met Martin Air met maar 20 minuten vertraging van Schiphol naar Porlamar op Isla Margarita. Aan boord is ook de KNZB, met de olympische ploeg voor Peking, waaronder Pieter van den Hogenband. Met een sterke tegenwind landen we na 9 uur en 45 minuten op het vliegveld van Porlamar. We hebben ongeveer 1 uur nodig om door de controle te komen en bij de bagageband duurt het nog 30 minuten eer wij onze bagage krijgen. Eindelijk buiten is de temperatuur 31 ° Celsius en worden we door Derk, onze reisleider voor de komende 8 dagen, naar de goede bus verwezen. Daar staat een tafeltje met drank voor ons klaar. We rijden in een half uurtje naar het hotel Puerta del Sol in Porlamar. Na een welkomst praatje van Derk, checken wij ons in en kunnen naar de kamers. Algauw blijkt dat ik mijn koffer niet open krijg. Ga toch maar eerst even douchen. Na het douchen stroomt het water letterlijk de badkamer uit zo de slaapkamer in. Later hoor ik dat dit niet de enige kamer is waar dit gebeurt. Ik haal daarna bijna iedereen erbij om mijn koffer open te krijgen. Helaas, het lukt niet. Dan morgen vroeg maar even naar huis bellen voor de goede cijfercombinatie en anders wordt het de schroevendraaier. Tijdens het diner zitten we met Elly en Leo uit Aalsmeer aan tafel. Zij zijn ook deelnemers aan de rondreis. In de lounge maken we verder nog kennis met Danielle en Alex uit Nieuwerkerk a/d IJssel, Magda en Marc zijn onze Belgische zuiderburen. Ook zitten Wil en Ben van de Brink bij ons. Onder het genot van een drankje maken we kennis met elkaar. Wij hebben onze horloges 4½ uur vroeger gezet en gaan om 22.30 uur plaatselijke tijd naar bed.

Dinsdag, 15 januari 2008, ben ik om 04.00 uur wakker en uitgeslapen. Ik lees en schrijf wat en om 06.00 uur ga ik naar Gerard om te bellen naar huis, want de koffer is geleend van familie. Blijkt dat na 2 korte telefoontjes er geen code op het cijferslot is ingesteld. We proberen het met 2 messen om de koffer open te krijgen. Na een paar minuten krijgt Gerard het voor elkaar dat het slot open springt. Eindelijk kan ik me verkleden. Bij het ontbijt maken we kennis met de rest van de groep: Greetje en René, Rita en Francien, Martijn en Linda, Anneke en Wim en Monique en Wim. Totaal zijn we met 21 personen en Derk, de reisleider. Na het splitsen van koffers en reistassen gaan we in de bus richting het havenhoofd. We schepen ons na een half uurtje wachten in op een kajuitbootje met de plaatselijke Venezolanen en onze bagage. Moet je dat maar even voorstellen dat je met een 50 personen plus bagage in een kajuit wordt geperst met een oppervlakte van ± 20m². Af en toe komen ook nog de dieseldampen van de motor naar binnen en daarbij nog flinke golven, dan weet je gelijk waarom er overal plastic zakjes hangen. Gerard pakt voor de zekerheid een plastic zak. De tocht duurt een uur en we zijn blij dat we er af kunnen op het vasteland in het vissersdorpje Chacopata. We nemen even een verfrissing alvorens inde bus te stappen, die 30 meter verder staat. We maken kennis met Omar, onze chauffeur voor de komende dagen. We rijden op een schiereiland waar we in de lagune roze flamingo's in de verte kunnen onderscheiden. Na een uur rijden stopt de bus bij een plaatselijke supermarkt en slaat Derk drank en ijs in voor in de bus. We vervolgen de reis en bekijken het plaatsje Carupano. We bezoeken een typisch victoriaans, Spaans huis waar de eerste onderwater communicatielijn was gehuisvest. Deze liep tot aan Marseille in Frankrijk. Op het plein buiten staat een mooie kathedraal, Santa Rosa de Lima genaamd, zandgeel van kleur. Helaas kunnen we niet binnen kijken want de deur zit dicht. Als we in de bus het plaatsje verder bekijken zijn de voorbereidingen voor het carnaval hier al goed te zien. We bekijken de lokale markt en diverse pleinen, waaronder Plaza Bolivar, die je in elke plaats tegenkomt. We rijden tot 13.30 uur verder en

komen aan bij de lunchplaats, “Aqua Sana“. Na een heerlijke lunch maken we hier gebruik van de warmwater bronnen die hier aan de oppervlakte liggen van een tektonische breuklijn. Diverse personen onder ons nemen zelfs het modderbad. Na afloop moeten ze wel goed boenen om de zwarte troep van hun lijf te krijgen. We zitten precies op de grens van de bergen en het vlakke land. Daardoor kun je het breukvlak herkennen. We wandelen wat rond en zien een betonnen omheining met gaas er boven waarin deze kuip een alligator ligt en op zijn rug zit een schildpad. Verder lopen er nog diverse schildpadden om de alligator heen. Verderop is een kooi met jonge schildpadden en cavia’s. Een boa-constrictor is net buiten de ingang op de weg aangereden en heeft dit niet overleefd. Wat verder staan een groep waterbuffels met op hun rug kraanvogels die de insecten uit hun huid pikken. We gaan met de bus verder en rijden naar een cacaoplantage “Hacienda Bucare”. Hier krijgen we uitleg over de cacaoboon en kunnen in het huisje bij de plantage diverse soorten cacao, in ontwikkeling naar chocolade, proeven. Ook de drankjes die ze hier maken worden uiteraard uitvoerig geproefd. Er is een drankje bij dat heel erg lijkt op Bailey’s. Het smaakt goed, minder suiker en er zit meer alcohol en cacao in. In het winkeltje worden wat flessen drank gekocht en ook blokken pure cacao. We rijden met de bus naar het vissersdorp Rio Caribe waar we overnachten in een herberg, “Posada Shalimar”. Deze herberg doet bijna sprookjesachtig aan. Derk checkt ons in en nu blijkt dat er door verbouwing een kamer tekort is. Hij roept mij apart en bied drie opties aan . De 1^{e} is bij Ria en Gerard op de kamer. De 2^{e} is de kamer van de eigenaar, waar weliswaar het bad wordt gesloopt, maar dat geen verdere problemen geeft. En de 3^{e} optie is bij de chauffeur en Derk in een hotel 200 meter lopen vanaf hier. De eerste optie weiger ik na het bekijken van de kamer. De 2e optie bekijk ik en deze bevalt mij zo dat ik optie 3 laat voor wat die was. De kamer van de eigenaar beslaat de gehele breedte van de 1e etage en bestaat uit drie delen. In het eerste gedeelte is een éénpersoonsbed en een boekenkast. In het 2e gedeelte is een tweepersoonsbed aan kettingen op de hoeken aan het plafond bevestigd. Een zogenaamd zwevend bed. In het 3e gedeelte is de badkamer waarvan de badkuip vol puin ligt. Maar in de hoek is een douche met toilet en er is een fontein met spiegel. In de kamer is geen raam te bekennen. Alleen ontbreekt er airco , maar dat heeft ook geen nut als alles openstaat. Er zijn een achttal boogopeningen waar alleen gordijnen voor hangen en die met een briesje al open waaien. De kamer kijkt ook nog eens uit op de patio waarin het midden ook een zwembad is. Dit alles maakt het wel spannend als anderen naar binnen willen gluren. De baas geeft meteen opdracht aan z’n personeel om de kamer voor mij in orde te maken. Wij gaan maar zolang borrelen aan de bar waarna om 19.30 uur een heerlijk maaltijd met o.a. kip en rijst volgt. Hierna drinken we nog wat terwijl non-stop een plaatselijke gitarist speelt totdat we naar bed gaan, zo tegen 23.00 uur.

Op woensdag, 16 januari 2008, ontbijten we om 08.00 uur, waarna we nog even de rekening van gisteren vereffenen. Na diverse rondjes te hebben weggegeven, en met z’n drieën ook niet droog te hebben gestaan moet er omgerekend ± 25 euro afgerekend worden. We gaan lopend met Derk voorop richting het haventje waar we ook de visafslag passeren. We kijken met verbazing naar de talrijke soorten vis die hier in manden staan. Een pelikaan zweeft vanaf een afdak naar een mand met vis, pikt en passant even een visje daaruit en vliegt weer verder. Wij gaan in twee vissersbootjes, “Peñeros” is de plaatselijke naam, richting het westen en volgen de grillige kust van Paria. We zien nu waarom Columbus dit in 1498 het ‘paradijs’ noemde. Het is een wondermooie wilde kust, hier en

daar onderbroken door een vissersdorpje of een zandstrand. Er is hier een flinke golfslag en daar varen wij doorheen, dus je kunt je voorstellen dat we het niet echt droog houden. Na ongeveer een uur varen gaan we aan land op een zandstrand waar normaal duizenden schildpadden hun eieren leggen. Alleen zijn wij net buiten het seizoen van de schildpadden, dus geen schildpad te zien. We wandelen langs het strand en zien allerlei ander dierlijk leven, zoals visarenden, fregatvogels en krabben. Na een poosje hebben we het wel gezien en stappen via de branding weer in de bootjes, die ons naar een ander strand brengen waar ook Venezolanen zijn. Hier kunnen we de rest van de dag vrij besteden. Driekwart van ons spreidt zijn handdoek en gaan goed ingesmeerd met zonnebrand languit op het strand liggen en genieten van de zon. De anderen zitten op een stoel in de schaduw van de palmbomen. Daar de koelboxen vanmorgen vroeg zijn aangevuld met drank en ijs en ook meegenomen zijn van de boot, kunnen we genieten van een verkoelend drankje. Om 14.30 uur krijgen van de barbecue een heerlijke vis, “Red Snapper” is de naam, geserveerd. Om 16.00 uur is het genoeg en gaan we met de bootjes weer op weg. Greetje heeft pech bij het instappen van de boot. Op het moment dat zij in de boot wil stappen spoelt er een grote golf tegen haar aan en gaat ze kopje onder. Wij lachen, natuurlijk. Ze wordt alsnog de boot in geholpen en we zien na 10 minuten varen hoe dolfijnen een school vissen insluiten om daarvan te eten. De fregatvogels pikken ook een graantje mee en duiken uit hun vlucht kaarsrecht naar beneden het water in. Het is werkelijk een mooi gezicht. Als we in de haven terugkeren valt er bij het uitstappen een vat dieselolie om in een van de bootjes. De schipper handelt razend snel maar er gutsen toch enkele liters in de boot. Hij helpt de rest snel uit de boot en gaat het water weer op. Dit moet wel anders werkt zijn pomp niet om de diesel te lozen. Na 5 minuten varen heeft hij alle diesel weg kunnen pompen en komt weer naar de wal. Terug in de herberg hebben we ’s avonds weer een heerlijke maaltijd en na afloop gaan we allemaal bij elkaar zitten. Onder de bezielende leiding van Monique doen we een spelletje met de gehele ploeg waarbij een ieder zich voorstelt aan de anderen en vertelt wat zijn hobby’s en interesses zijn. Uiteraard gaat dit onder het genot van een drankje en het geheel is leuk en leerzaam. Tegen 23.00 uur houdt iedereen het voor gezien en gaat lekker slapen.

We ontbijten op donderdag, 17 januari 2008, om 07.30 uur. We constateren dat Greetje een rood en opgezwollen gezicht heeft. Dat is het resultaat van de ongewilde duik in combinatie met zon en wind op het water. Iemand van de groep geeft Greetje een verzachtende zalf en een paar uur later is alles al een stuk minder erg. We verlaten met de bus het kustgebergte en gaan richting Maturin, een moderne oliestad. Onderweg zien we veel dorpjes waar landbouwproducten worden gemaakt. Ook maken ze typische lokale gerechten. We stoppen bij een van de vele kraampjes langs de weg en Derk legt ons uit wat voor soorten koek hier allemaal te koop zijn. We proeven van een paar koeken en herkennen een paar smaken. Kokos, peperkoek en suikerriet. Een enkeling onder ons koopt wat om uit te delen onder de groep. We rijden verder langs de olievelden en plantages die rondom ons opdoemen. Na een tussenstop op een tankstation gaan we linksaf, Maturin in en rijden prompt een knots van een file in. We zien de bij ons ook bekende Makro en McDonalds. In deze moderne stad is alles aanwezig wat wij ook hebben. Het lijkt wel of ik in de spits in de Randstad ben. Na een goede kilometer en 50 minuten verder verlaten we de file en rijden verder naar de andere kant van de stad. We laten de stad achter ons en zien het landschap overgaan in enorme grasvlaktes. Deze worden gebruikt voor allerlei soorten vee. Er zijn diverse haciënda’s met, dat wordt ons verteld, ettelijke

duizenden hectares grasland. Op de ranch “San Andres” aangekomen zien we dat we een fantastisch onderkomen krijgen toegewezen. In dit ommuurde ‘bungalowpark’ lopen dieren en vogels vrij rond. Alleen alligators, apen en diverse amazonevogels zitten in ruime kooien. Om 15.00 uur verzamelen we om een ritje te paard te maken in de omgeving. Niet allen gaan op een paard. Er zijn maar 13 paarden beschikbaar voor ons en achter de paarden komt een tractor waarop de rest op een aanhanger mee kan. Twee llaneros (cowboys) gaan als gids voor. Derk heeft een paard met een pittige instelling en eigen wil. Zo gauw hij maar de teugels viert wil het er vandoor. Gerard stapt op een paard dat ook flink pittig lijkt en heeft er na een minuut al genoeg van en vraagt of ik het over wil nemen. Terwijl hij afstijgt vertrekt de groep al. Ik stijg op en voordat ik mijn rechtervoet in de stijgbeugel heb, is mijn paard er al van tussen en kiep ik er bijna af. Eindelijk lukt het me mijn voet in de stijgbeugel te krijgen en kan ik de teugels aanhalen. De rest van de rit is de samenwerking tussen mij en het paard uitstekend. Onderweg zien we een arend op jacht naar een prooi. Ook zien we een volledige regenboog. Bij een omheining wachten we tot de rest bij ons gekomen is. We gaan verder binnen de afrastering en zien in de verte runderen en een kudde paarden. Een van de gidsen laat ons tussen de runderen en de kudde paarden een wig drijven, zodat zij opgesplitst worden. Dat is een ervaring om mee te maken. Alex heeft pech en valt van zijn paard. Het duurt even voor hij weer in het zadel zit want zijn paard is voluit naar voren gesneld en laat zich niet zomaar vangen. Gelukkig heeft het verende, stugge gras de val van Alex gebroken en mankeert hij niets. Danielle en Monique blijken volwaardige amazones, zoals zij naast mij oprijden. Na een 1½ uur komen we weer uit bij het park en kunnen we ons opfrissen en aan de bar onze ervaringen uitwisselen. Hier wordt de opgedane ervaring grondig besproken. Vanavond eten we runderbeef van de barbecue met rijst en groenten. Het smaakt uiteraard weer heerlijk. Na het eten verzamelen we in de bar waar we allerlei spelletjes doen zoals: poolbiljarten, tafeltennis en schaken. Dit alles wordt specifiek geleid door Monique. Zelf speel ik een partijtje schaak met Derk, die al twee mensen van de groep van het bord heeft geveegd. Derk speelt voortvarend en valt agressief aan. Ik schrik wel een beetje hiervan, maar weet mijn verdediging dicht te houden. Iedereen van de groep komt met goed bedoelde adviezen om deze partij in mijn voordeel te beslissen. Na een goed uur kan ik in het middenspel toch een stuk van hem verschalken en een half uur later is een schaakmat onvermijdelijk. De felicitaties van de groep zijn welgemeend. Later op de avond wordt er met de plaatselijke dames uit Venezuela op de dansvloer uitbundig de Salsa en Macarena beoefend. Rond 23.00 uur is het weer welletjes en gaan de laatsten naar bed.

Vandaag, vrijdag 18 januari 2008, gaan we na het ontbijt van 08.00 uur in de bus richting San José de Bugas, waar de weg ophoudt en we verder moeten met bootjes. In de bus vertelt Derk intussen over de indianenstammen die nog in Venezuela te vinden zijn. Het zijn er nog maar 3. In de loop van de eeuwen is de rest door de Spanjaarden verdreven, uitgemoord of door ziekte uitgeroeid. Een leuke anekdote mag niet onvermeld blijven: De regering wilde een paar jaar geleden dat de indianen op een beter leefpeil kwamen dan de huidige primitieve levensstijl. Ze begonnen dus met het onderwijs, maar in plaats van leraren naar de indianen te sturen, hadden ze een resolute oplossing. Men stuurde video’s en aggregaten, met daarbij banden waarop onderwijs gegeven werd. Maar ja, de indianen ook niet achterlijk, wisselden binnen de kortste tijd deze banden met pornobanden waar de hele stam van genoot. In San José de Bugas stappen we over in kano’s , “curiara” is de indiaanse

naam, met buitenboordmotor. Deze varen de Orinoco Delta op. In deze delta komen o.a. de Orinoco, de 3e in grootte van Zuid-Amerika, de Rio Grande en diverse andere rivieren uit. De delta is een gigantisch moeras met eilandjes en water en qua grote is het 1½ keer de oppervlakte van België. De indianen die in de delta leven worden de Warao genoemd. We varen via een kleine zijtak de delta in en zien hoe het water allengs breder wordt. Aan de kant zien we mangrovebossen en tussen de bossen af en toe een hut van de Warao. Onderweg komen we in een enorme opeenhoping van waterplanten terecht, die door drijvende stammetjes en vaten bijeen wordt gehouden. Volgens Derk is dit een gigantisch probleem omdat de natuurlijke opruimer, de zeekoe hier nagenoeg niet meer voorkomt of uitgeroeid is. Verder is het probleem dat er vanaf het zuiden naar het noorden ongeveer 25 stuwdammen liggen, waardoor de doorstroming naar zee minimaal te noemen is. Het spul groeit harder dan dat het afgevoerd kan worden. Een paar jaar heeft deze rondreis op dit gedeelte geen doorgang kunnen vinden, omdat de boten in de waterplanten vast liepen. De regering heeft toen de plaatselijke bewoners aan het werk gezet om de doorgang weer bevaarbaar te maken, maar het is dweilen met de kraan open. Een ander groot probleem, maar dat geldt voor heel Venezuela, is het zwerfafval. Het ligt werkelijk overal verspreidt en men krijgt het gewoon niet opgeruimd omdat de bewoners van het land het niet als een probleem zien en het gewoon laten liggen. We varen intussen bijna twee uur en het water is nu ± 1 kilometer breed als we aankomen bij het kamp " Boga de Tigre". Het bevindt zich op een van de vele eilandjes die de delta rijk is. Na de lunch gaan we na een gigantische tropische regenbui weer in de boot om te gaan vissen op pirañas. Bij ons in de boot vangt Derk een paar stuks, ook Marc vangt er volgens mij één en Monique is ook de gelukkige. De rest vangt noppes. In de andere boot onder aanvoering van de gids Ramon, wordt meer gevangen. De gids vangt de één na de ander. In het gedeelte waar we vissen zien we ook zoetwater dolfijnen. Ik wist niet eens dat ze bestonden. Aan het eind van de middag bezoeken we ook nog een Waraodorp. Hier delen we pennen en ballonnen uit aan de kinderen en worden wat handgemaakte kettingen, schalen, armbandjes en amuletten gekocht. Hierna varen we met de bootjes weer richting het kamp. Langs de oever zien we nog apen in de boomtoppen, net voordat de zon ondergaat. In het kamp aangekomen kunnen we ons opfrissen. ' s Avonds bij de maaltijd worden de gevangen pirañas genuttigd. Ze smaken heerlijk. Na het eten wordt er door een groepje fanatiek domino gespeeld, zit er een ploegje aan de bar en een groepje aan tafel lekker te kletsen. Om 22.45 uur houdt iedereen het voor gezien want om 23.00 uur gaat de generator uit en heb je behalve een kaars geen licht meer in het kamp.

Na een rustige nacht worden we op zaterdag, 19 januari 2008, gewekt door diverse tropische vogels en andere dieren. Ook van de overkant, een kilometer van ons vandaan klinkt geschetter van muziek uit speakers over het water. In het schemer van de hut (de generator is nog niet aan) scheer ik mij en was mij onder een koude kraan. Op de steiger maak ik mijn aantekeningen als ik word verdreven door een wolk waterluizen. Ondertussen zijn er ook anderen ontwaakt en maak ik met Anneke en Wim een rondje over het eiland. Bij een ponton die achter een kapot rupsvoertuig op een apart soort eiland ligt, deint de grond onder onze voeten. Ondanks dat er een enorme boom in de omgeving staat vermoeden wij dat dit een drijvend stukje eiland is wat tegen het vaste eiland aan ligt. Na het ontbijt varen we met Ramon als gids naar een van de eilanden om daar een wandeling te maken en in dit moerassige bos te laten zien wat er allemaal groeit en bloeit. Een aantal mensen, waaronder

Anneke, blijft achter omdat de tocht behoorlijk zwaar kan zijn in de moerasachtige omgeving. Zij heeft ongeveer 6 weken voor deze vakantie nog een operatie ondergaan en is nog aan het herstellen, vandaar. Het eerste stuk op het eiland is al flink sompig en we zijn blij dat we laarzen aan hebben want we zakken behoorlijk weg in de modder. Bij een balsaboom wordt uitleg gegeven dat hij alleen voorkomt in Midden- en Zuid-Amerika. Hij groeit in vijf jaar 30 meter. Het is tevens één van de lichtste houtsoorten en wordt gebruikt als drijver voor een boot. Met deze boom kan men d.m.v. een stok op de stam een boodschap aan de omgeving doorgeven. Terwijl Derk dit voordoet krijgen we even later antwoord, waarschijnlijk van één van de mannen bij de bootjes. Gelijktijdig worden we belaagd door een wolk muskieten cq muggen die mij in 5 minuten wel 80 keer prikken in gezicht, nek en handen. Zelfs Derk en de gids moeten nu wat bescherming op hun gezicht smeren. Wij hebben dat thuis al gedaan en ook een shirt met lange mouwen aan. Maar ondanks de anti-muggendeet hebben de insecten een staatsbanket aan mij. Niemand van de groep wordt zoveel gestoken als mij gebeurt. De grond is doordrenkt met afval van takken, bladeren en bomen en we soppen gauw verder. Ramon laat ons zien hoe je van een palm de bladeren als dak voor een hut kan gebruiken. Wat verder bij een andere palmboom kapt hij een stuk er van af, maakt het hart van het stuk vrij en laat ons de kern proeven. Het is eetbaar en wordt ook nog gebruikt als medicijn voor bepaalde ziektes. Even later wijst hij een boom aan waaruit ze kano's maken. Als we verder lopen roept Francien opeens: "een slang", waarop de groep kijkt naar een slang die voor haar voeten over de grond kruipt. De gids komt ook terug lopen met Derk, en deze roepen met enige panische verheffing dat niemand zich mag bewegen. Het gaat om een levensgevaarlijke slang, die als hij aanvalt dwars door een laars heen kan bijten. Gelukkig voor ons verdwijnt de slang onder het gebladerte en kunnen wij verder lopen. Een stukje verder kapt Ramon een soort vrucht van een palmboom, ontdoet het van de inhoud en maakt er een hoofdeksel van wat ik op mijn hoofd krijg gezet. Iedereen vindt in mij nu een object dat op de foto moet en aldus geschiedt. Even verder ligt een boom op de grond te rotten en Derk vertelt dat de indianen deze boom met zachte kern bewust hebben omgelegd en deze dan een maand laten liggen. Een soort kever legt in de zachte kern haar eitjes en precies na een maand komen de indianen terug en zit de boom barstens vol met larven die zeer eiwit rijk zijn en veel vitamines opleveren. Op de terugweg naar de boten snijdt Ramon nog een stuk liaan af en laat ons proeven van het water wat er in zit. Eenmaal in de boten gaan we naar Boga de Tigre en nemen een vroege lunch. Hierna gaan we weer in de boten terug naar de bewoonde wereld. René, onze natuur liefhebber, heeft in een naslag werk de slang gevonden die we tegen kwamen tijdens de wandeling. De slang waar het om gaat behoort tot de groep van de Lanspuntslangen. De wetenschappelijke naam is Bothrops asper. De beet van deze slang is meestal dodelijk voor de mens. Ze komen zeer algemeen voor van Mexico tot in Peru. De slang heeft zeer grote gifklieren en het gif is zeer krachtig; een volle dosis kan zeer snel de dood tot gevolg hebben. Na de beet wordt de huid ter plaatse zwart. Dit proces van bloedverlies via de vaatwanden zet zich voort in het hele lichaam en zorgt voor massale inwendige bloedingen, waardoor het slachtoffer in coma raakt en overlijdt. Tijdens het varen hebben we wind en golfslag tegen en dat is pech voor Wil, want zij krijgt een overslaande golf over zich heen en is hierdoor doorweekt. Na 2 uur varen gaan we weer in San José de Bugas aan land. Hier staat ook de bus klaar en rijden we weer via Maturin richting de bergen. We genieten onderweg weer van de schitterende omgeving en in de bergen van de mooie panorama's. Na ongeveer 2 uur rijden in de bergen rijden we het plaatsje Caripe binnen. We overnachten in een

hotel/bungalowpark “Pueblo Pequino” genaamd. Het hotel ligt op een steile helling, ongeveer 200 meter boven het restaurant waar we onze maaltijden gebruiken. Degene die het stuk te steil vinden worden met de bus gehaald en gebracht. Het opmerkelijke van dit hotel is dat alle kamers waterbedden hebben. Als we de eerste avond naar beneden lopen schettert er muziek langs de helling omhoog. Volgens Derk is het hier in Venezuela een traditie dat als een meisje 15 jaar wordt, een feest wordt gegeven dat hele avond en nacht doorgaat tot het ochtendgloren. De ouders beginnen bij de geboorte van een dochter al voor dit feest te sparen. Wij gebruiken weer om 19.30 uur gezamenlijk de maaltijd. Om 20.15 uur verlaat ik voortijdig het eten en ga met koorts en hoofdpijn naar het hotel toe. Mijn gezicht is opgezwollen van de vele steken en ik voel mij goed beroerd. In de kamer neem ik een paar paracetamol en duik in bed. De rest blijft uiteraard gezellig tafelen.

Zondag, 20 januari 2008, is de hoofdpijn weg en de koorts gezakt. Voel me alleen nog beroerd door dat mijn gezicht nog strak staat. We ontbijten om 07.30 uur en om 08.15 uur gaan we weer de bus in. Van de anderen hoor ik dat het feest vannacht tot 05.20 uur heeft geduurd. Na een uurtje rijden stappen we uit de bus en lopen naar een monument dat aan de overkant van de weg staat. Derk geeft ons uitleg over pater St Antonius, waarvoor dit monument is opgericht. Het is een pater die een paar eeuwen terug het geloof onder de indianen wilde verspreiden. Helaas kreeg hij bij de indianen geen voet aan de grond. Op een dag waren twee broertjes in het woud aan het spelen. Plots wordt één van hen door een anaconda gegrepen. Het andere broertje rent naar het dorp en vertelt wat er is gebeurd. Niemand weet raad en is vertwijfeld tot pater Antonius dit hoort, zich door het broertje onverwijld naar de plek laat brengen. Hij ziet de slang en snijdt hem open en haalt het broertje levend tevoorschijn. Sindsdien mocht hij zijn geloof vrij onder de indianen verkondigen en ze bekeren. We lopen verder over de brug waar de rivier Miraflores onderdoor stroomt en aan de overkant stappen we weer in de bus. We rijden door het dorp en aan de andere kant van het dorp zijn we aangekomen bij het natuurpark. Normaal is dit erg toeristisch maar omdat we vroeg zijn is het nog vrij rustig. We gaan hier ongeveer 1½ uur wandelen langs en door de rivier tot aan de “Poorten van Miraflores”. Op Ria na, die nog last van haar enkel heeft, gaan we onder leiding van Derk langs de rivier lopen. We lopen langs huizen van plaatselijke bewoners die hier op de hellingen plantages met koffie onderhouden. Jammer genoeg is de oogst een paar weken terug al gedaan, maar hier en daar hangt nog een koffieboon aan een struik. Derk vertelt dat een struik wel een paar pond koffie oplevert maar het plukken een intensieve bezigheid is waarbij iedereen in de omgeving aan mee moet doen, ook kinderen. Verder moet de koffieboon van z’n schil worden ontdaan, terwijl op de boon zelf ook een velletje verwijdert moet worden. Daarna worden ze in de zon te drogen gelegd. We lopen verder en komen bij de eerste doorwaadbare plaats in de rivier. De bodem is bezaaid met stenen en rotsblokken, waardoor het moeilijk is je evenwicht te bewaren. We worden hierbij door de plaatselijke jeugd geholpen, die dit doen voor een fooi na afloop. Deze kinderen voelen zich als een vis in het water, zo makkelijk steken zij deze plaatsen over. Elke plaats die we door moeten steken is wat moeilijker en dieper. Na 40 minuten gelopen te hebben bereiken we de “poorten van Miraflores”. Dit is een steile natuurlijke rotswand aan beide zijden die ongeveer honderd meter boven ons naar elkaar buigt. Je kunt het vergelijken met een canyon. Deze is redelijk smal waar het water zich doorheen stort. Een aantal van ons volgt de rivier die om een rotsblok de

hoek omgaat. Hier kan men duiken en zwemmen. Wat verder verdwijnt de rivier en rotsen in het woud. Na een 20 minuten gaan we langzaam aan weer terug richting het dorp, waar we in een plaatselijk restaurant een heerlijke kip met rijst en groente met een drankje nuttigen. Na de lunch gaan we weer in de bus naar het volgende onderdeel en dat is de Guacharo-grot. Daar krijgen we als we aankomen eerst uitleg van Derk voordat we de grot in gaan. De grot is uiteraard ontdekt door de indianen maar de grot is onderzocht door de geoloog Alexander von Humbolt. Het is nu een nationaalpark en de grot staat bekend om zijn ± 9000 guacharovogels (vrij vertaald: vetvogel). De grot is de grootste van Venezuela ongeveer 10 kilometer lang inclusief zijgangen. Humbolt heeft vanaf de ingang ongeveer 750 meter onderzocht. Dat is ook de plaats waar vanaf de ingang nog lichtinval is waar te nemen. Volgens de indianen begon na dit punt hun geestenrijk en wilden zij dat hij niet verder ging. Daar heeft hij zich aangehouden. Wij zijn nog wel in de grot een stukje verder gegaan, maar daar ontbreek elk vogel geluid en hier komen de vogels niet. Het is er ook wat koeler. De vogel is een fruit-etende nachtvogel en lijkt met zijn kromme snavel op een roofvogel, die vliegend het fruit van de takken plukt met zijn snavel. Hij beschikt over een soort sonar en in de grot maken ze een verschrikkelijk lawaai. Naast de vogels in de grot leven er ook nog andere dieren, zoals: ratten, krabben, muizen, spinnen, krekels, duizendpoten en vleermuizen. De grot is donker en vochtig en op de vloer ligt een enorme laag uitwerpselen met daarin onverteerbare zaden en pitten, waar ander dierlijk leven van profiteert. Uiteraard zijn er in de grot ook stalagmieten en stalactieten en de gids laat ons door middel van de schaduw van de lamp allerlei figuren op de wanden zien. Als we weer naar buiten gaan is er de mogelijkheid om de waterval te zien. De wandeling duurt ongeveer 20 minuten en gaat steil naar boven. Er zijn er maar 5 van de groep die er heen gaan, waaronder Marc. Knap hoor! De rest gaat met de bus mee om inkopen voor vanavond te doen en Derk moet daar de lunch voor morgen bestellen. Ben kwam n.l. met het voorstel de avond gezamenlijk af te sluiten en wat te drinken in het prieel bij het hotel. En dat vond iedereen een goed idee. Nadat de boodschappen zijn gehaald worden we bij het hotel afgezet en gaat de bus de andere 5 personen ophalen. Na de gezamenlijke maaltijd gaan we naar het prieel. Gerard neemt een biertje maar het smaakt hem niet omdat hij niet lekker is en hij gaat bijtijds naar bed. Toch wordt deze gezamenlijke laatste avond gezellig, met veel ludieke opmerkingen, zang en de nodige consumpties afgesloten.

De laatste dag van de rondreis, maandag, 21 januari 2008, staan we weer vroeg op. Ontbijten om 7.30 uur en zitten om 08.15 uur al in de bus. We rijden over de berg richting de kust en kunnen genieten van de vele vergezichten. We stoppen op een plek waar we uitzicht hebben op de Pico Bolivar, de hoogste berg van Venezuela, met 5007 meter. Jammer dat de top in de wolken zit. Een stuk verder wordt weer gestopt bij het stuwmeer dat Isla Margarita van water voorziet. D.m.v. een buizenstelsel wordt het water naar het eiland getransporteerd. Hier worden ook de groepsfoto's genomen. Na twee uur rijden maken we nog een sanitaire tussenstop en drinken we wat. Hier maken we ook de afspraak als we weer in de bus zitten met de pet rond te gaan, een keer voor Omar en een keer voor Derk. Om 12.20 uur rijden we de parkeerplaats op in de haven bij het veer. Hier nemen we afscheid van Omar. Die gaat met ons niet meer mee op het eiland. Derk regelt de tickets waarop staat dat de afvaart om 13.00 uur is. Nu blijkt pas dat men ons de verkeerde tickets heeft gegeven want de afvaart is door de weeks om 14.00 uur. We gebruiken de extra tijd om het lunchpakket te

nuttigen en wachten gelaten af. Eindelijk meert de boot om 14.20 uur af langs de kade en varen om 14.50 uur weg. Het is ook niet de snelle versie die de overtocht in 2 uur doet. Deze versie doet er gewoon een beduidend uurtje langer over. Maarja, we zitten wel “First Class” en onderweg passeren we wel even de “Veendam”, een cruiseschip van de Holland Amerika Lijn. Op het eiland aangekomen verlaten Monique en Wim ons. Zij gaan nog week naar een van de kleinere eilanden, Caparinha drinken. We nemen hartelijk afscheid. Ook Derk verlaat ons hier en wij bedanken hem. Hij heeft eindelijk een weekje vrij. Na onze bagage in het plaatselijke depot te hebben opgehaald stappen we in de bus die ons naar onze diverse bestemmingen brengt in Playa el Aqua. Wij nemen speciaal afscheid van Danielle, Alex, Magda en Marc. Zij vliegen morgen naar Nederland en hebben een week voor de rondreis al een strandweek in Playa el Aqua gehad. Geleidelijk bereikt ieder z’n hotel. Wij zijn met Anneke en Wim de laatsten die hun hotel “Golden Paradise” bereiken. Als we gaan eten is het inmiddels 19.30 uur en hebben toch een behoorlijk lange reisdag achter de rug. Zo zal het de meesten van ons zijn vergaan. Ondanks diverse lichamelijke ongemakken en dat geldt voor vrijwel alle deelnemers van dit reisgezelschap, had ik deze rondreis voor geen goud willen missen. De bezienswaardigheden en de mensen in de groep waren beide uniek. Het klikte op alle fronten en dat maak je niet gauw mee.

Mede reisgenoten, bedankt voor jullie medewerking aan dit reisverslag! Zonder jullie inbreng had ik het nooit zo uitgebreid kunnen brengen.

Peter Cox